

საქართველოს უზენაესი სასამართლო გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

№ბს-942(3კ-18)

22 ნოემბერი, 2018 წელი
ქ. თბილისი

მწვანე ალტერნატივა ბს-942(3კ-18)

ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ
შემდეგი შემადგენლობით:

თავმჯდომარე მაია ვაჩაძე (მომხსენებელი)
მოსამართლეები: ნუგზარ სხირტლაძე
ვასილ როინიშვილი

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლისა და 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 408-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, ზეპირი განხილვის გარეშე, შეამოწმა ააიპ „მწვანე ალტერნატივა“ და თეიმურაზ კალანდაძის საკასაციო საჩივრების დასაშვებობის საფუძველების არსებობა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 28 მაისის გადაწყვეტილების გაუქმების თაობაზე.

ა დ ლ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

2014 წლის 14 თებერვალს თეიმურაზ კალანდაძემ და ზურაბ ბაქრაძემ სასარჩელო განცხადებით მიმართეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხეების - ქ. თბილისის მერიისა და სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის მიმართ.

მოსარჩელებმა ქ. თბილისში, ი. ჭავჭავაძის გამზირი №68-ში არსებულ მიწის ნაკვეთზე სასტუმროს განთავსების მიზნით სპეციალური ზონალური ნებართვის გაცემისა და ქალაქთმშენებლობითი პარამეტრების გაზრდის შესახებ ქ. თბილისის მერის 2013 წლის 24 ივლისის №1592 განკარგულების, ასევე არქიტექტურული პროექტის შეთანხმებისა და მშენებლობის ნებართვის გაცემის შესახებ ქ. თბილისის მერიის სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2013 წლის 20 სექტემბრის №909795 ბრძანებისა და ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ ქ. თბილისის მერიის 2014 წლის 15 იანვრის №31 განკარგულების ბათილად ცნობა მოითხოვეს.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 2 მაისის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე საქმეში მესამე პირად ჩაება შპს „ტიფლის კოსტავა“.

2014 წლის 4 მარტს შპს „მწვანე ალტერნატივამ“ სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხეების - ქ. თბილისის მერიისა და სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის მიმართ.

მოსარჩეულმა ქ. თბილისში, ი. ჭავჭავაძის გამზირი №68-ში არსებულ მიწის ნაკვეთზე სასტუმროს განთავსების მიზნით სპეციალური ზონალური ნებართვის გაცემისა და ქალაქთმშენებლობითი პარამეტრების გაზრდის შესახებ ქ. თბილისის მერის 2013 წლის 24 ივლისის №1592 განკარგულების, ასევე არქიტექტურული პროექტის შეთანხმებისა და მშენებლობის ნებართვის გაცემის შესახებ ქ. თბილისის მერიის სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2013 წლის 20 სექტემბრის №909795 ბრძანებისა და ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ ქ. თბილისის მერიის 2014 წლის 24 თებერვლის №363 განკარგულების ბათილად ცნობა მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 29 აპრილის საოქმო განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე საქმეში მესამე პირად ჩაება შპს „ტიფლის კოსტავა“.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 5 მაისის განჩინებით მითითებული ადმინისტრაციული საქმეები გაერთიანდა ერთ წარმოებად.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 5 მარტის საოქმო განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე საქმეში მესამე პირად ჩაება შპს „გრალა“.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 2 მარტის გადაწყვეტილებით ზურაბ ბაქრაძის, თეიმურაზ კალანდაძისა და ააიპ „მწვანე ალტერნატივის“ სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა; სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერის 2013 წლის 24 ივლისის №1592 განკარგულება და ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიას დაევალა ახალი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ; სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის სამსახურის 2013 წლის 20 სექტემბრის №909795 ბრძანება და ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურს დაევალა ახალი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ; ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის 2014 წლის 15 იანვრის №31 და 2014 წლის 24 თებერვლის №363 განკარგულებები ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ.

საქალაქო სასამართლომ მიიჩნია, რომ გასაჩივრებული ქ.თბილისის მერიის 2013 წლის 24 ივლისის №1592 განკარგულება ქალაქთმშენებლობითი პარამეტრების გაზრდის

შესახებ მიღებულია საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის და ქალაქ თბილისის საკრებულოს 2009 წლის 27 მარტის №4-13 გადაწყვეტილებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის ტერიტორიის გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების“ მოთხოვნების დარღვევით. საქალაქო სასამართლოს მითითებით, დაუსაბუთებელია ქ. თბილისში, ილ. ჭავჭავაძის გამზირი №68-ში არსებულ მიწის ნაკვეთზე სასტუმროს განთავსების მიზნით ქალაქთმშენებლობითი პარამეტრების გაზრდის მიზნით წარდგენილი საპროექტო წინადადების განხილვისას რამდენად იქნა დაცული ქალაქ თბილისის საკრებულოს 2009 წლის 27 მარტის №4-13 გადაწყვეტილებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის ტერიტორიის გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესები“. სასამართლომ ასევე დაუსაბუთებლად მიიჩნია დედაქალაქის ქალაქმშენებლობით და არქიტექტურული, ქალაქის განვითარებასთან დაკავშირებული რა განსაკუთრებული მოზეუბები იყო სახეზე, რამაც განაპირობა არსებული ტერიტორიის განაშენიანებისათვის დადგენილი კოეფიციენტის გაზრდა და მისი განსაზღვრა 0.5-ით.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 2 მარტის გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში სააპელაციო წესით გასაჩივრა ააიბ „მწვანე ალტერნატივამ“, რომელმაც გასაჩივრებულ ნაწილში გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 2 მარტის გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში სააპელაციო წესით გასაჩივრეს შპს „ტიფლის კოსტავამ“ და შპს „გრაალმა“, რომლებმაც გასაჩივრებულ ნაწილში გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე სრულად უარის თქმა მოითხოვეს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 28 მაისის გადაწყვეტილებით ააიბ „მწვანე ალტერნატივას“ სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; შპს „ტიფლის კოსტავას“ და შპს „გრაალის“ სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა სრულად; გაუქმდა გასაჩივრებული თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 2 მარტის გადაწყვეტილება და მოცემულ საქმეზე მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც თეიმურაზ კალანდაძის, ზურაბ ბაქრაძის და ააიბ „მწვანე ალტერნატივას“ სარჩელი არ დაკმაყოფილდა უსაფუძვლოდ გამომ.

სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, „სივრცითი მოწყობისა და ქალაქთმშენებლობის საფუძვლების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის „ქ“ პუნქტის თანახმად, სარეკრეაციო ტერიტორია არის საქართველოს დასახლებული ან/და დაუსახლებელი ტერიტორია, რომლის განვითარების ძირითადი პოტენციალია ტურიზმი და რეკრეაცია და რომელიც მოიცავს ერთმანეთთან დაკავშირებულ ბუნებრივ და კულტურულ კომპლექსებს, ტურისტული და საკურორტო ინფრასტრუქტურის ობიექტებს და შეიძლება გამოყენებულ იქნეს ადამიანთა დასვენებისათვის, მათი რეკრეაციული მოთხოვნილებების დასაკმაყოფილებლად. მითითებული ნორმის საფუძველზე სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ სარეკრეაციო ტერიტორია არის არა მარტო დაუსახლებელი და გამწვანებული ტერიტორია, არამედ ინფრასტრუქტურული თვალსაზრისით განვითარებული ადგილიც, რომლის განვითარების ძირითადი

პოტენციალია ტურიზმი და რეკრეაცია და რომელიც მოიცავს ერთმანეთთან დაკავშირებულ ბუნებრივ და კულტურულ კომპლექსებს, ტურისტული და საკურორტო ინფრასტრუქტურის ობიექტებს და შეიძლება გამოყენებულ იქნეს ადამიანთა დასვენებისათვის, მათი რეკრეაციული მოთხოვნილებების დასაკმაყოფილებლად. საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით კი სააპელაციო პალატამ უდავოდ დადგენილად მიიჩნია, რომ სადავო საპროექტო ობიექტი არის მაღალი კლასის სასტუმრო, რომლის შემდგომი ექსპლუატაცია და ფუნქციონირება თავისთავად გულისხმობს, რომ მიწის ნაკვეთის დარჩენილი, გაუნაშენებელი ნაწილი კეთილმოეწყობა, მათ შორის დაირგვება მწვანე ნარგავები და მიმჭიდველი იქნება როგორც უცხოელი ტურისტებისათვის, ასევე ადგილობრივი დამსვენებლებისათვის. აქედან გამომდინარე, სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა მოსარჩელეთა მსჯელობა იმის შესახებ, თითქოს სადავო საპროექტო ტერიტორია ეწინააღმდეგება სივრცითი მოწყობისა და ქალაქმშენებლობის ძირითად პრინციპებს და ზიანს აყენებს გარემოს. პირიქით, სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, მაღალი კლასის სასტუმროს მშენებლობა და მისი შემდგომი ფუნქციონირება ხელს შეუწყობს შემდგომში ტურიზმისა და ქალაქის ეკონომიკური პოტენციალის გაუმჯობესებას.

სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ ქ. თბილისის მერს შეეძლო, ქ. თბილისის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების საკითხთა საბჭოს დასკვნის საფუძველზე, თავისი დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში გამოეცა შესაბამისი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ზონალური შეთანხმების თაობაზე. ამასთან, სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, საქმის მასალებით ვერ დგინდება, რომ დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელების პროცესში ქ. თბილისის მერი გასცდა დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებს და სადავო აქტი გამოსცა საჯარო და კერძო ინტერესების ბალანსის დარღვევით ან კანონით დადგენილი შესაბამისი სამართლებრივი საფუძვლების გარეშე.

სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ ასევე კანონიერია და არ არსებობს ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2013 წლის 10 სექტემბრის №909795 ბრძანების ბათილად ცნობის საფუძველი, რომლის თანახმად, შეთანხმდა ქ. თბილისში, ი. ჭავჭავაძის გამზირი №68-ში კერძო საკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე (ს.კ №01.14.10.002.006) სასტუმროს არქიტექტურული პროექტი და გაცა მშენებლობის ნებართვა და სანებართვო მოწმობა. საქმის მასალების შესწავლის საფუძველზე სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ ქ. თბილისში, ი. ჭავჭავაძის გამზირი №68-ში კერძო საკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე (ს.კ №01.14.10.002.006) სასტუმროს არქიტექტურული პროექტის შეთანხმების, ასევე მშენებლობის ნებართვისა და სანებართვო მოწმობის გაცემის დროს მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოს მხრიდან კანონის მოთხოვნათა დარღვევას ადგილი არ ჰქონია. მოსარჩელებმა სასამართლოში ვერ წარმოადგინეს ვერანაირი მტკიცებულებები და ვერ მიუთითეს ვერანაირ ფაქტობრივ გარემოებებზე, საიდანაც დადგინდებოდა, რომ მშენებლობის ნებართვა გაცემულია სამშენებლო კანონმდებლობის მოთხოვნათა დარღვევებით.

ამასთან, სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, გასაჩივრებული ადმინისტრაციული აქტები არა მხოლოდ კანონიერია, არამედ ამ აქტებით არანაირი პირდაპირი და უშუალო ზიანი არ ადგებათ არც მოსარჩელების უფლებებს და არც საზოგადოებრივ თუ

სახელმწიფო ინტერესებს. სააპელაციო პალატამ მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლის მე-4 და მე-5 ნაწილებზე და აღნიშნა, რომ დაუშვებელია თუნდაც კანონსაწინააღმდეგო აღმჭურველი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა, თუ დაინტერესებულ მხარეს კანონიერი ნდობა აქვს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მიმართ, გარდა იმ შემთხვევებისა, როდესაც ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი არსებითად არღვევს სახელმწიფო, საზოგადოებრივ ან სხვა პირის კანონიერ უფლებებს ან ინტერესებს. სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, განსახილველ შემთხვევაში უდავოა, რომ აპელანტებს შპს „ტიფლის კოსტავას“ და შპს „გრაალს“ კანონიერი ნდობა ჰქონდათ სადავო აქტების მიმართ, ვინაიდან, როგორც საქმის მასალებიდან და თვითონ მხარეთა ახსნა-განმარტებებიდან ირკვევა, მათ ამ აქტების საფუძველზე წამოიწყეს გარკვეული პირველი ეტაპის მოსამზადებელი სამშენებლო სამუშაოები და მათი ბათილად ცნობის შემთხვევაში შესაძლოა მიაღვეთ დიდი მატერიალური ზიანი. შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ სადავო აქტები მათი უკანონობის შემთხვევაშიც არ უნდა იქნეს ბათილად ცნობილი, გარდა იმ შემთხვევისა, თუ დადგინდება, რომ ამ აქტებით ზიანი ადგებათ სახელმწიფო, საზოგადოებრივ ან სხვა პირის კანონიერ უფლებებს და ინტერესებს. ზიანთან დაკავშირებით მოსარჩელები აპელირებდნენ იმ გარემოებაზე, რომ სადავო სასტუმროს მშენებლობით მოხდება მრავალწლიანი ნარგავების და მიწის მწვანე საფარის განადგურება, გადაიტვიტება მოძრაობა, ზიანი მიაღებება გარემოს, ასევე იმაზე, რომ სადავო მშენებლობა გადადის ვაკის პარკის ტერიტორიაზე და ამით ზიანს აყენებს ვაკის პარკის ინტერესებს. მრავალწლიანი ნარგავების და მიწის მწვანე საფარის შესაძლო განადგურებასთან დაკავშირებით სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა გასაჩივრებულ ქალაქ თბილისის მერიის სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2013 წლის 10 სექტემბრის №909795 ბრძანებაზე, სადაც ცალსახად არის მითითებული, რომ მწვანე ნარგავების ჭრის/გაადარვის აუცილებლობის შემთხვევაში ნებართვის ადრესატს აუცილებლად უნდა გააჩნდეს ქ. თბილისის მერიის ეკოლოგიისა და გამწვანების სამსახურისან მიღებული შესაბამისი თანხმობა. ამდენად, სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ სადავო სასტუმროს მშენებლობის ნებართვა არანაირად არ აძლევს უფლებას მშენებელს (დამკვეთს) თვითნებურად დააზიანოს ან განადგუროს მწვანე ნარგავები, ამისთვის (ხეების, ნარგავების მოსაჭრელად) მას ესაჭიროება ცალკე თანხმობა, რაც ცალკე დავის საგანი შეიძლება იყოს. სააპელაციო სასამართლომ ასევე აღნიშნა, რომ სადავო სამშენებლო ნებართვა დამკვეთს ავალდებულებს სამშენებლო სამუშაოების დაწყებამდე სამშენებლო მოედანზე ჰქონდეს ყველა აუცილებელი სამშენებლო დოკუმენტი, მათ შორის, სამშენებლო მიწის ნაკვეთის საინჟინრო-გეოლოგიური კვლევა და ა.შ. ამდენად, საქმის მასალებით სააპელაციო პალატამ უდავოდ დადგინდა მიიჩნია, რომ სადავო ადმინისტრაციული აქტი (მშენებლობის ნებართვა) მშენებელს და დამკვეთს ავალდებულებს მშენებლობა განახორციელოს საქართველოს კანონმდებლობის შესაბამისად, ყველა აუცილებელი სამშენებლო დოკუმენტის აღების შემდეგ.

სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა მოსარჩელეთა მსჯელობა იმის შესახებ, თითქოს სადავო სასტუმროსთან აუცილებელი იქნება გზის გაყვანა და ეს გამოიწვევს მწვანე ნარგავების დამატებით განადგურებას, ვინაიდან საქმის მასალებიდან სასამართლომ დადგინდა მიიჩნია, რომ სადავო სამშენებლო მიწის ნაკვეთს გააჩნია დამოუკიდებელი

საავტომობილო მისასვლელი.

სააპელაციო სასამართლომ ასევე უსაფუძვლოდ მიიჩნია მოსარჩელეთა მსჯელობა იმის შესახებ, თითქოს სადავო მშენებლობა დაგეგმილია უშუალოდ ვაკის პარკის ტერიტორიაზე, ვინაიდან საქმეში წარმოდგენილი „ვაკის პარკის“ ტერიტორიის საზღვრების გეგმით დგინდება, რომ ვაკის პარკი არ მოიცავს იმ ტერიტორიას, რომელზეც სადავო აქტების შესაბამისად დაგეგმილია სასტუმროს მშენებლობა. სააპელაციო პალატამ ყურადღება მიაქცია იმ გარემოებასაც (რაც მხარეებსაც არ გაუხდიათ სადავოდ), რომ იმ მიწის ნაკვეთზე, სადაც დაგეგმილია სადავო სასტუმროს მშენებლობა, მრავალი წლის განმავლობაში განთავსებული იყო საზოგადოებრივი კვების ობიექტი - რესტორანი, რომლის დემონტაჟის შემდგომ დაიგეგმა სასტუმროს მშენებლობა. შესაბამისად, პალატამ მიიჩნია, რომ თუ მანამდე საზოგადოებრივი კვების ობიექტის არსებობა ზიანს არ აყენებდა ვაკის პარკის თუ გარემოს ინტერესებს, მაშინ იმავე ტერიტორიაზე ახალი თანამედროვე სტანდარტებით აღჭურვილი სასტუმროს მშენებლობაც ვერ იქნება ზიანის წარმოშობის საფუძველი.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 28 მაისის გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გასაჩივრეს თეიმურაზ კალანდაძემ, ზურაბ ბაქრაძემ და ააიპ „მწვანე ალტერნატივამ“, რომლებმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვეს.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 24 სექტემბრის განჩინებით განუხილველი დარჩა ზურაბ ბაქრაძის საკასაციო საჩივარი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 24 სექტემბრის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული ააიპ „მწვანე ალტერნატივას“ და თეიმურაზ კალანდაძის საკასაციო საჩივრები.

კასატორი - თეიმურაზ კალანდაძე დაუსაბუთებლად მიიჩნევს გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებას. ამასთან, კასატორი არ იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მითითებას, რომ სადავო აქტები ზიანს არ აყენებს მოსარჩელებს და აღნიშნავს, რომ გასაჩივრებული აქტების მიმართ ზიანი შეიძლება ადგებოდეთ ან/და ინტერესი ჰქონდეთ იმ საზოგადოებრივი სივრცით მოსარგებლე პირებს, რომლებიც დაინტერესებულნი არიან ისარგებლონ პარკის ტერიტორიით.

კასატორის მტკიცებით, მოპასუხე ადმინისტრაციულმა ორგანოებმა ვერ დაასაბუთეს მიწის ნაკვეთზე სასტუმროს განთავსების მიზნით ქალაქთმშენებლობითი პარამეტრების გაზრდის მიზნით წარდგენილი სათათბირო ორგანოს საპროექტო წინადადების განხილვისას რამდენად იქნა დაცული ქ. თბილისის საკრებულოს 2009 წლის 27 მარტის №4-13 გადაწყვეტილების მოთხოვნები; ვერ დაასაბუთეს რა განსაკუთრებული მიზეზები იყო სახეზე, რამაც განაპირობა არსებული ტერიტორიის განაშენიანებისათვის დადგენილი კოეფიციენტის გაზრდა.

ამასთან, კასატორი სრულად ეთანხმება საქალაქო სასამართლოს მსჯელობას დისკრეციულ უფლებამოსილებასთან დაკავშირებით და მიუთითებს, რომ კოეფიციენტის გაზრდის საკითხზე გადაწყვეტილების მიღება მერის დისკრეციული უფლებამოსილებითა,

მაგრამ ეს უფლებამოსილება უნდა განხორციელდეს კანონის ფარგლებში, რაც მოცემულ შემთხვევაში დადგენილი იყო №4-13 გადაწყვეტილებით, რომელიც ითვალისწინებს დისკრეციის შესაძლებლობას, მაგრამ გარკვეული პირობების დაკმაყოფილების შემთხვევაში. ასეთი პირობების დაცვა ახსნილი უნდა იყოს გასაჩივრებულ აქტებში, რასაც ადგილი არ აქვს. დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში გადაწყვეტილების მიღება კი არ ნიშნავს თანაზომიერების და კანონიერების პრინციპის უგულვებელყოფის შესაძლებლობას. კასატორის მოსაზრებით, საქალაქო სასამართლომ ასევე სწორად მიიჩნია, რომ კომისიის დასკვნა სპეციალური ზონალური შეთანხმების საკითხზე ადმინისტრაციული ორგანოს მხრიდან შეფასების საგანი უნდა იყოს და არა გადაწყვეტილების მიღების ერთადერთი პირობა, უპირობო და სავალდებულო საფუძველი.

კასატორი მიიჩნევს, რომ გასაჩივრებული აქტებიდან გამომდინარე კანონიერი ნდობა არ არსებობს, რადგან გასაჩივრებული აქტები არღვევს სახელმწიფო, საზოგადოებრივ ინტერესებს და სხვა პირთა უფლებებს, რადგან არ არის დასაბუთებული რამდენად ან რით იქნა დაცული №4-13 გადაწყვეტილებით დადგენილი მოთხოვნები, ხოლო დადგენილი პირობების დაუცველობით სახეზეა სხვა პირთა კანონიერი უფლებების და ინტერესების არსებითი დარღვევა.

კასატორის მითითებით, დამტკიცებული პროექტის მიხედვით შენობა განთავსებული უნდა იყოს საკადასტრო ერთეულით გათვალისწინებულ მიწაზე, მაგრამ შენობას ესაჭიროება სამანქანო გზა, პარკირების ტერიტორია და პანდუსი, რომელთა განთავსებაც მესაკუთრის საკუთრებაში არებული მიწის გარეთაა გათვალისწინებული ანუ პროექტის დეტალები გადადის საზოგადოებრივ სივრცეში და გამოდის, რომ კერძო ინტერესების დაკმაყოფილებისათვის ინფრასტრუქტურა უნდა მოეწყოს პარკის ხარჯზე.

საკუთრების უფლებაზე სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებებთან დაკავშირებით კასატორი აღნიშნავს, რომ მესაკუთრეს შეიძლება ჰქონდეს საკუთრების უფლება, თუმცა ეს უფლება გამოყენებული უნდა იქნეს მიწის სტატუსისა და განაშენიანების კოეფიციენტის საზღვრებში; თუ დადგება საკითხი ასეთი ზონალური შეთანხმების გამოყენებაზე, მაშინ ის უნდა იქნეს დასაბუთებული.

ამასთან, კასატორი არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს „სივრცითი მოწყობისა და ქალაქთმშენებლობის საფუძვლების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის „ქ“ პუნქტის განმარტებასთან დაკავშირებით და აღნიშნავს, რომ მითითებული ნორმის შინაარსი აგებულია ისე, რომ სარეკრეაციო ტერიტორიად მიჩნეულია ტერიტორია, რომლის პოტენციალის საბოლოო მიზანია ის, რომ შესაძლებელი იყოს ამ ტერიტორიის გამოყენება „ადამიანთა დასვენებისათვის, მათი რეკრეაციული მოთხოვნილებების დასაკმაყოფილებლად“. ამასთან, კასატორის მითითებით, საქმიდან არ დგინდება, რომ სასტუმრო უნდა იყოს „მაღალი კლასის“. ასევე არ დგინდება, რომ პროექტი „თავისთავად გულისხმობს“ მიწის დარჩენილი ნაწილის გაუმჯობესებას. კასატორისთვის გაუგებარია რა მტკიცებულებებზე დაყრდნობით უთითებს სააპელაციო სასამართლო, რომ პროექტმა ხელი უნდა შეუწყოს „შემდგომი ტურიზმისა და ქალაქის ეკონომიკური პოტენციალის გაუმჯობესებას“. კასატორისთვის ასევე გაუგებარია რატომ ენიჭება ტურიზმს პრიორიტეტი.

ამასთან, კასატორი აღნიშნავს, რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილება სრულად

აკმაყოფილებს მისი გაუქმების ისეთ აბსოლუტურ საფუძველს, როგორცაა საქმის განხილვა არაკანონიერი შემადგენლობის მიერ. კასატორის მითითებით, სააპელაციო სასამართლოში საქმე განხილვა სამი მოსამართლის შემადგენლობით; მოცემული საქმე კი სააპელაციო სასამართლოში განხილულია ერთპიროვნულად, რასაც კასატორი უკანონოდ მიიჩნევს და აღნიშნავს, რომ მოცემული დავა არ შეიძლება ჩაითვალოს სამშენებლო ურთიერთობიდან გამომდინარე, რომლის ერთპიროვნულად განხილვის უფლებამოსილება ეფუძნება ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლს.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას ასევე დაუსაბუთებლად მიიჩნევს კასატორი - აიპ „მწვანე ალტერნატივა“ და აღნიშნავს, რომ სასამართლომ არ გამოიყენა კანონი, რომელიც უნდა გამოეყენებინა - საქართველოს კონსტიტუციის 37.5 მუხლი, რომელიც ყველასათვის განსაზღვრავს ჯანმრთელობისათვის უვნებელ გარემოში ცხოვრების უფლებას და იმავდროულად ყველას ავალდებულებს გაუფრთხილდნენ ბუნებრივ და კულტურულ გარემოს, რაც ნიშნავს ადმინისტრაციული ორგანოს პოზიტიურ ვალდებულებას თავისი საქმიანობა გარემოზე ნეგატიური ზემოქმედების გამორიცხვის ან მისი მინიმუმამდე დაყვანის მიზნით განხორციელოს და ამისათვის შექმნას სათანადო სამართლებრივი და ფაქტობრივი საფუძვლები.

კასატორის მოსაზრებით, სააპელაციო სასამართლომ ასევე არ გამოიყენა სსსკ-ის 377.1 მუხლი, რომლის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. კასატორის მითითებით, პალატამ სრულად დააკმაყოფილა შპს „ტიფლის კოსტაფას“ და შპს „გრაალის“ სააპელაციო საჩივარი, თუმცა საქმეზე წარმოდგენილ სააპელაციო საჩივარში აპელანტების მიერ ყოველგვარი დასაბუთების გარეშე მონიშნულია გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების ორი აბსოლუტური საფუძველი, რაც შეეხება გასაჩივრებულ გადაწყვეტილების სამართლებრივი უსწორებების შესახებ აპელანტების მოსაზრებებს, სააპელაციო საჩივარში წარმოდგენილი არ არის.

კასატორის მითითებით, სასამართლომ არ გამოიყენა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი და მე-3 ნაწილები, 105-ე მუხლის მე-2 ნაწილი, ასევე საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-17 მუხლი და ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 53.1 მუხლი, რომელთა შინაარსიდან გამომდინარე, სწორედ მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოა ვალდებული დაამტკიცოს, რომ სადავო აქტი გამოცემულია ადმინისტრაციული კანონმდებლობის საფუძველზე და მისი გამოცემით არ დარღვეულა მოსარჩელის კანონიერი უფლებები და ინტერესები, რაც კასატორის მოსაზრებით ნიშნავს და გულისხმობს იმას, რომ კანონის ეს მოთხოვნა ათავისუფლებს მოსარჩელეს მტკიცების ტვირთისგან, რომ სადავო აქტი ითვლება არამართლზომიერად, ვიდრე მისი გამოცემა არ დაამტკიცებს მის მართლზომიერებას. კასატორის მტკიცებით, განსახილველ შემთხვევაში გასაჩივრებული აქტები არ შეიცავს დასაბუთებას და ვერც მოპასუხებმა დაადასტურეს, რომ სადავო აქტები გამოცემულია იმ დროისათვის მოქმედი ქალაქ თბილისის საკრებულოს 2009 წლის 27 მარტის №4-13 გადაწყვეტილებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის ტერიტორიის გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების“ მოთხოვნათა დაცვით. კასატორი დაუსაბუთებლად მიიჩნევს ტერიტორიის განაშენიანებისათვის დადგენილი კოეფიციენტის გაზრდას. კასატორის მითითებით, არ არის დასაბუთებული

განსაკუთრებული მიზეზების არსებობის შემთხვევაში კოეფიციენტების გადამეტება წონასწორდებოდა ან/და კომპენსირდებოდა თუ არა გარკვეული ზომებით, რომელთა გატარებაც უზრუნველყოფდა გარემოზე არახელსაყრელი ზემოქმედების თავიდან აცილებას, სატრანსპორტო და საინჟინრო ინფრასტრუქტურის მოთხოვნების დაკმაყოფილებას.

ამასთან, კასატორის მითითებით, სასამართლომ არ გამოიყენა კანონი, რომელიც უნდა გამოეყენებინა - ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლის მე-4 ნაწილი და 96.1 მუხლი და დასახელებული ნორმების შინაარსის საწინააღმდეგოდ დაასკვნა, რომ შპს „ტიფლის კოსტავას“ და შპს „გრაალს“ კანონიერი ნდობა ჰქონდათ სადავო აქტების მიმართ. კასატორის მითითებით, საქმეზე არ დასტურდება კონკრეტულად რა სამუშაოება განხორციელებული და რას შეადგენდა შესრულებული სამუშაოს ღირებულება. კასატორი ასევე არასწორად მიიჩნევს სააპელაციო სასამართლოს დასკვნას მასზე, რომ სადავო სამშენებლო მიწის ნაკვეთს გააჩნია დამოუკიდებელი სააგენტომილი მისასვლელი, რაც კასატორის მითითებით, საქმეზე არ დასტურდება. კასატორისთვის ასევე გაუგებარია საქმეზე წარმოდგენილი რომელი დოკუმენტით დაადგინა პალატამ, რომ სადავო საპროექტო ობიექტი არის „მაღალი“ კლასის.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლის, საკასაციო საჩივრების დასაშვებობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ააიპ „მწვანე ალტერნატივას“ და თეიმურაზ კალანდამის საკასაციო საჩივრები არ აკმაყოფილებს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს და არ ექვემდებარება დასაშვებად ცნობას შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილი განსაზღვრავს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის ამომწურავ საფუძვლებს, კერძოდ, აღნიშნული ნორმის თანახმად, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ საკასაციო საჩივარი დაიშვება, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრები არ არის დასაშვები საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.

საკასაციო საჩივრები არ არის დასაშვები სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების საკასაციო სასამართლოს მიერ დამკვიდრებული პრაქტიკისაგან განსხვავების არსებობის საფუძვლით და ამასთან, არ არსებობს საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღების ვარაუდი. სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილება ასევე არ ეწინააღმდეგება ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს. ამასთან, საქმის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს მიერ საქმეზე ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების თვალსაზრისით.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ კასატორები ვერ ასაბუთებენ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის განხილვას მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით. კასატორები საკასაციო საჩივრებში ვერ აქარწყლებენ სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და დასკვნებს.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს დასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (*იხ. ჯღარკავა საქართველოს წინააღმდეგ, №7932/03; Van de Hurk v. Netherlands, par.61, Garcia Ruiz v. Spain [GC] par.26; Jahnke and Lenoble v France (dec.); Perez v France [GC], par. 81*).

საკასაციო სასამართლო იზიარებს მოცემულ საქმეზე სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და ამ გარემოებებთან დაკავშირებით გაკეთებულ სამართლებრივ შეფასებებს და მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლომ არსებითად სწორად გადაწყვიტა მოცემული დავა.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, „საკასაციო სასამართლო იმჯგელებს მხარის მხოლოდ იმ ახსნა-განმარტებაზე, რომელიც ასახულია სასამართლოთა გადაწყვეტილებებში ან სხდომათა ოქმებში. გარდა ამისა, შეიძლება მხედველობაში იქნეს მიღებული ამ კოდექსის 396-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტში მითითებული ფაქტები“, ხოლო ამავე მუხლის მეორე ნაწილის მიხედვით, „სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება)“. დასაბუთებულ პრეტენზიაში იგულისხმება მითითება იმ პროცესუალურ დარღვევებზე, რომლებიც დაუშვა სააპელაციო სასამართლომ საქმის განხილვის დროს და რამაც განაპირობა ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შეფასება-დადგენა, მატერიალურ-სამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება ან/და განმარტება. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ კასატორებმა ვერ წარმოადგინეს სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებულ გადაწყვეტილებაზე დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).

განსახილველი დავის საგანს წარმოადგენს ქ. თბილისში, ი. ჭავჭავაძის გამზირი №68-ში არსებულ მიწის ნაკვეთზე სასტუმროს განთავსების მიზნით სპეციალური ზონალური ნებართვის გაცემისა და ქალაქთმშენებლობითი პარამეტრების გაზრდის შესახებ ქ. თბილისის მერის 2013 წლის 24 ივლისის №1592 განკარგულების, ასევე არქიტექტურული პროექტის შეთანხმებისა და მშენებლობის ნებართვის გაცემის შესახებ ქ. თბილისის მერიის სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2013 წლის 20 სექტემბრის №909795 ბრძანების, ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ ქ. თბილისის მერიის 2014 წლის 15 იანვრის №31 განკარგულებისა და ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ ქ. თბილისის მერიის 2014 წლის 24 თებერვლის №363 განკარგულების კანონიერების დადგენა.

ამდენად, მოსარჩელეები სადავოდ ხდიან იმ ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტებს, რომლითაც ქ. თბილისში, ი. ჭავჭავაძის გამზირი №68-ში არსებულ მიწის ნაკვეთზე სასტუმროს განთავსების მიზნით გაიცა სპეციალური (ზონალური) შეთანხმება, ასევე ზემოაღნიშნულ მიწის ნაკვეთზე შეთანხმდა სასტუმროს არქიტექტურული პროექტი და გაიცა მშენებლობის ნებართვა და სანებართვო მოწმობა. შესაბამისად, უსაჩივრებელი აქტების კანონიერებაზე მსჯელობისას უნდა შემოწმდეს, რამდენად შეესაბამება აღნიშნული აქტები კანონმდებლობის მოთხოვნებს.

განსახილველ შემთხვევაში, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დადგენილია, რომ ქ. თბილისში, ვაკის რაიონში, ი. ჭავჭავაძის გამზირი №68-ში, შპს „ტიფლის კოსტავას“ საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთი (ს.კ. №01.14.10.002.006) მოქცეულია სარეკრეაციო ზონა 2(რზ-2)-ში.

სადავო აქტის გამოცემის დროს მოქმედი ქალაქ თბილისის საკრებულოს 2009 წლის 27 მარტის №4-13 გადაწყვეტილებით დამტკიცებული „ქალაქ თბილისის ტერიტორიის გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების“ მე-19 მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, სარეკრეაციო ზონა 2 (რზ-2) წარმოადგენს სარეკრეაციო ზონას, რომელიც მდებარეობს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში და მოიცავს გამწვანებულ ტერიტორიას (მაგ.: პარკი, ბაღი, ბულვარი, სკვერი, გაზონი), ღია სათამაშო მოედნებს და მსგავსი ტიპის სხვა ტერიტორიებს, სადაც ასევე დასაშვებია ამ წესების დანართი - 1-ით განსაზღვრული ძირითადი და სპეციალური ზონალური ნებართვით დაშვებული სახეობები. მიწის ნაკვეთის განაშენიანების მაქსიმალური კოეფიციენტი (კ-1) - 0,2.

ქ. თბილისის საკრებულოს 2009 წლის 27 მარტის №4-13 გადაწყვეტილებით დამტკიცებული „ქალაქ თბილისის ტერიტორიის გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესები“ ითვალისწინებდა ქალაქთმშენებლობითი ზონების ტერიტორიების გამოყენების დაშვებული სახეობების ჩამონათვალს, რომლის მე-8 პუნქტის თანახმად, სარეკრეაციო ზონა 2 (რზ-2) წარმოადგენს სარეკრეაციო ზონას, რომელიც მდებარეობს თბილისის განაშენიანებული ტერიტორიების საზღვრებში და მოიცავს გამწვანებულ ტერიტორიას. ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების ძირითადი დასაშვები სახეობები: პარკი; ბაღი; სკვერი; ბულვარი; დეკორატიული გაფორმების ობიექტი; მცირე არქიტექტურული ფორმები: საპარკო პავილიონი, როტონდა, ფანჩატური, პერგოლა, ურნა, ტრელაჟი, საბავშვო მოედანი, შადრევანი, დეკორატიული აუზი, წყლის სასმელი შადრევანი, კასკადი, არხი, ღია კიბე და პანდუსი, საყრდენი კედელი და სხვ;

სკულპტურულ-არქიტექტურული მონუმენტი; სპორტული მოედანი; პირველადი სამედიცინო დახმარების პუნქტი; სავაჭრო კოსკი, სავაჭრო და საგამოყენო პავილიონი; ატრაქციონი; საწყალოსნო ობიექტი (ნავმისადგომი, ელინგი); საზოგადოებრივი ტალაუტი. ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების დასაშვები სახეობები, რომლებიც საჭიროებენ სპეციალურ ზონალურ შეთანხმებას: ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლი; სასტუმრო; სამაყურებლო ობიექტი (ესტრადა, ამფითეატრი, საგამოყენო დარბაზი, ღია და გადახურული კინოთეატრი); სპორტულ ფიზკულტურული ნაგებობა (სტადიონი, სათამაშო მოედანი, სპორტდარბაზი, ღია და დახურული საცურაო აუზები); სათამაშო ავტომატების დარბაზი, საბილიარდო, კაზინო და ა.შ.; ზოოპარკი; კაფე, რესტორანი; სასკოლო და სკოლამდელი ასაკის საბავშვო სპეციალიზებული დაწესებულებები; სამეურნეო ობიექტი და მის ფუნქციონირებისთვის განკუთვნილი ადმინისტრაციული შენობა, საყოფაცხოვრებო სათავსები, სახელსნობები, გარაჟები და საწყობები); საკულტო შენობები და ნაგებობები; ღია მიწისქვეშა ავტოსადგომები.

ამდენად, სარეკრეაციო ზონა 2-ში (რზ-2) კანონი შესაძლებლად მიიჩნევა და არ კრძალავს სასტუმროს მშენებლობის შესაძლებლობას, მაგრამ ამისათვის აუცილებელია სპეციალური ზონალური შეთანხმების არსებობა.

საკასაციო სასამართლოს მითითებით, „სივრცითი მოწყობისა და ქალაქთმშენებლობის საფუძვლების შესახებ“ საქართველოს კანონის 31-ე მუხლი განსაზღვრავს შენობა-ნაგებობების პარამეტრების გადამეტების წინაპირობებს. კერძოდ, აღნიშნული მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, „განაშენიანების რეგულირების წესებით“ დადგენილი იმ ძირითადი პარამეტრების ზღვრული მაჩვენებლები, რომლებიც მოცემულია ამ კანონის 28-ე მუხლის მე-4 პუნქტში ან დადგენილია იმავე მუხლის მე-5 და მე-6 პუნქტების მიხედვით, შეიცვლება ამ კანონის მოთხოვნათა შესაბამისად დამტკიცებული განაშენიანების რეგულირების გეგმის ან სპეციალური (ზონალური) შეთანხმების საფუძველზე, თუ: ა) ამას მოითხოვს დასახლების სივრცით-ტერიტორიული დაგეგმვისა და არქიტექტურული, აგრეთვე ტერიტორიის განვითარებასთან დაკავშირებული სხვა განსაკუთრებული მიზეზები; ბ) ცვლილება კომპენსირდება სხვა ღონისძიებებით; გ) ამას არ დაუპირისპირდება სხვა საზოგადოებრივი ინტერესები.

ქალაქ თბილისის საკრებულოს 2009 წლის 27 მარტის №4-13 გადაწყვეტილებით დამტკიცებული „ქალაქ თბილისის ტერიტორიის გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების წესების“ 24-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, განაშენიანების კოეფიციენტისა და განაშენიანების ინტენსივობის კოეფიციენტების მაქსიმალური მაჩვენებლები გადამეტებულ შეიძლება იყოს განაშენიანების რეგულირების გეგმების გადაწყვეტების საფუძველზე, თუ: ა) ამას მოითხოვს დედაქალაქის ქალაქმშენებლობითი და არქიტექტურული, აგრეთვე ქალაქის განვითარებასთან დაკავშირებული სხვა განსაკუთრებული მიზეზები; ბ) გადამეტება წინასწორდება ან კომპენსირდება გარკვეული ზომებით, რომელთა გატარება უზრუნველყოფს ჯანსაღი საცხოვრებელი და სამუშაო პირობების მოთხოვნების შელახვისა და გარემოზე არახელსაყრელი ზემოქმედების თავიდან აცილებას, სატრანსპორტო და საინჟინრო ინფრასტრუქტურის მოთხოვნების დაკმაყოფილებას; გ) ამას არ დაუპირისპირდება სხვა საზოგადოებრივი ინტერესები; ხოლო ამავე მუხლის მე-3 პუნქტის შესაბამისად კი, ცალკეულ შემთხვევებში, როდესაც საშენებლო ნაგებობის მშენებლობა გამართლებულია დასახლების სივრცით-

ტერიტორიული დაგეგმვისა და არქიტექტურული, აგრეთვე ტერიტორიის განვითარებასთან დაკავშირებული სხვა განსაკუთრებულ მიზეზებთან (სოციალური, ეკონომიკური, კულტურული და ქალაქგეგმარებითი თვალსაზრისით), დასაშვებია კოეფიციენტის (ტერიტორიის განაშენიანებისა (კ-1) და განაშენიანების ინტენსივობის (კ-2)) ზღვრული მაჩვენებლის გადამეტება, შესაბამისი ქალაქგეგმარებითი პროექტის, მშენებლობის ნებართვის გამცემის შესაბამისი სამსახურის და ქ. თბილისის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების საკითხთა საბჭოს დასკვნის საფუძველზე, რომელსაც განკარგულებით ამტკიცებს ქ. თბილისის მერი.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, ადმინისტრაციულ ორგანოს - ქ. თბილისის მერიას სადავო აქტის გამოცემისას მინიჭებული ჰქონდა დისკრეციული უფლებამოსილება კოეფიციენტების მაქსიმალური მაჩვენებლების გადამეტების თაობაზე; განსახილველი დავის ფარგლებში კი მნიშვნელოვანია შეფასება მიეცეს მერიის მიერ აღნიშნული დისკრეციული უფლებამოსილების კანონის მოთხოვნების შესაბამისად განხორციელებას, რასთან დაკავშირებითაც საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ქ. თბილისში, ი. ჭავჭავაძის გამზირი №68-ში არსებულ მიწის ნაკვეთზე სასტუმროს განთავსების მიზნით სპეციალური (ზონალური) შეთანხმება გაიცა თბილისის მერის განკარგულებით, ქალაქ თბილისის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების რეგულირების საკითხთა კომისიის 2013 წლის 17 ივლისის №28 სხდომის ოქმის საფუძველზე. კასატორი - თეიმურაზ კალანდაძე მერიის დისკრეციულ უფლებამოსილებაზე მსჯელობისას მართებულად მიუთითებს, რომ კომისიის დასკვნა სპეციალური ზონალური შეთანხმების საკითხზე ადმინისტრაციული ორგანოს მხრიდან შეფასების საგანად იყენებს და არა გადაწყვეტილების მიღების ერთადერთი პირობა, უპირობო და სავალდებულო საფუძველი, თუმცა საკასაციო სასამართლო უსაფუძვლოდ მიიჩნევს კასატორის მიუთითებას მასზე, რომ მერიამ დაუსაბუთებლად გაიზიარა კომისიის დასკვნა. საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები იძლევა იმის მტკიცების შესაძლებლობას, რომ განსახილველ შემთხვევაში ქ. თბილისის მერმა სადავო განკარგულება გამოსცა მისთვის მინიჭებული დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში, საჯარო და კერძო ინტერესების ბალანსის დაცვით.

სადავო აქტების კანონიერებაზე მსჯელობისას საკასაციო სასამართლო ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ საქმეში წარმოდგენილი „ვაკის პარკის“ ტერიტორიის საზღვრების გეგმით დგინდება, რომ ვაკის პარკი არ მოიცავს იმ ტერიტორიას, რომელზეც სადავო აქტების შესაბამისად დაგეგმილია სასტუმროს მშენებლობა; საპროექტო ტერიტორია და შპს „ვაკის პარკის“ საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონება წარმოადგენდა და წარმოადგენს ორ დამოუკიდებელ საკადასტრო ერთეულს და არ შედის ვაკის პარკის საზღვრებში. საქმეზე ასევე დადგენილია, რომ სადავო სამშენებლო მიწის ნაკვეთს გააჩნია დამოუკიდებელი საავტომობილო მისასვლელი. აღნიშნული კი გამოიჩინა კასატორთა მიუთითებას სადავო აქტებით ვაკის პარკის ტერიტორიაზე უარყოფით ზემოქმედებისა და სამანქანო გზისთვის ვაკის პარკის ტერიტორიის გამოყენების თაობაზე. ამასთან, კასატორთა მიუთითება სასტუმროს მშენებლობისთვის დამატებით ვაკის პარკის ტერიტორიის შესაძლო გამოყენებასთან დაკავშირებით არ წარმოადგენს სადავო აქტების კანონიერების შეფასების საგანს და სცილდება მოცემული დავის ფარგლებს. არქიტექტურული პროექტის შეთანხმებისა და მშენებლობის ნებართვის გაცემის შესახებ ქ.

თბილისის მერიის სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2013 წლის 20 სექტემბრის №909795 სადავო ბრძანების მიხედვით, დამკვეთი/მშენებლობის ნებართვის მფლობელი ვალდებულია აწარმოოს მშენებლობა მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ გამოყენების პირობების ან/და განაშენიანების რეგულირების გეგმის მოთხოვნების დარღვევის გარეშე, აწარმოოს მშენებლობა სამშენებლო დოკუმენტების დარღვევის გარეშე და სამშენებლო რეგლამენტების მოთხოვნათა დაცვით. თუ ნაწარმოები სამშენებლო სამუშაოები არ შეესაბამება საწარმოო დოკუმენტაციას, არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე ზედამხედველობის განმახორციელებელი ადმინისტრაციული ორგანო დამრღვევის მიმართ გაატარებს პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსით განსაზღვრულ ღონისძიებას. სადავო ადმინისტრაციული აქტი (მშენებლობის ნებართვა) მშენებელს და დამკვეთს ავალდებულებს მშენებლობა განხორციელოს საქართველოს კანონმდებლობის შესაბამისად, ყველა აუცილებელი სამშენებლო დოკუმენტის აღების შემდეგ.

სადავო ბრძანება ასევე შეიცავს მითითებას მწვანე ნარგავების (გარდა ხილ-კენკროვანი მცენარეებისა) ჭრის/გადარგვის აუცილებლობის შემთხვევაში ქ. თბილისის მერიის ეკოლოგიისა და გამწვანების საქალაქო სამსახურიდან შესაბამისი თანხმობის მიღების თაობაზე. შესაბამისად, კასატორთა მითითება სასტუმროს მშენებლობით მწვანე ნარგავების შესაძლო განადგურებასთან დაკავშირებით ვერ გახდება სადავო აქტების უკანონობის მტკიცების საფუძველი. ამდენად, სააპელაციო სასამართლომ მართებულად აღნიშნა, რომ სადავო სასტუმროს მშენებლობის ნებართვა არანაირად არ აძლევს უფლებას მშენებელს (დამკვეთს) თვითნებურად დაახიანოს ან განადგუროს მწვანე ნარგავები, ამისთვის (ხეების, ნარგავების მოსაჭრელად) მას ესაჭიროება ცალკე თანხმობა, რაც ცალკე დავის საგანი შეიძლება იყოს.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ „სივრცითი მოწყობისა და ქალაქთმშენებლობის საფუძვლების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის „ქ1“ პუნქტის თანახმად, სარეკრეაციო ტერიტორია არის საქართველოს დასახლებული ან/და დაუსახლებელი ტერიტორია, რომლის განვითარების ძირითადი პოტენციალია ტურიზმი და რეკრეაცია და რომელიც მოიცავს ერთმანეთთან დაკავშირებულ ბუნებრივ და კულტურულ კომპლექსებს, ტურისტული და საკურორტო ინფრასტრუქტურის ობიექტებს და შეიძლება გამოყენებულ იქნეს ადამიანთა დასვენებისათვის, მათი რეკრეაციული მოთხოვნილებების დასაკმაყოფილებლად. მითითებული ნორმის საფუძველზე სააპელაციო პალატამ მართებულად მიიჩნია, რომ სარეკრეაციო ტერიტორია არის არა მარტო დაუსახლებელი და გამწვანებული ტერიტორია, არამედ ინფრასტრუქტურული თვალსაზრისით განვითარებული ადგილიც, რომლის განვითარების ძირითადი პოტენციალია ტურიზმი და რეკრეაცია და რომელიც მოიცავს ერთმანეთთან დაკავშირებულ ბუნებრივ და კულტურულ კომპლექსებს, ტურისტული და საკურორტო ინფრასტრუქტურის ობიექტებს და შეიძლება გამოყენებულ იქნეს ადამიანთა დასვენებისათვის, მათი რეკრეაციული მოთხოვნილებების დასაკმაყოფილებლად.

ქ. თბილისის მერია გასაჩივრებულ 2014 წლის 15 იანვრის №31 განკარგულებასა და 2014 წლის 24 თებერვლის №363 განკარგულებაში ასაბუთებს და მიუთითებს საპროექტო სამუშაოების მიზნებზე და აღნიშნავს, რომ საპროექტო სამუშაოები ემსახურება ინფრასტრუქტურის განვითარებასა და სარეკრეაციო ზონის ეფექტურ გამოყენებას,

ეკონომიკურ ზრდასა და მოსახლეობის დასაქმებას, რაც განეკუთვნება საჯარო ინტერესის სფეროს, რამდენადაც, „სივრცითი მოწყობისა და ქალაქთმშენებლობის საფუძვლების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ამ კანონის მიზანია დაადგინოს სივრცითი მოწყობისა და ქალაქთმშენებლობის ძირითადი ასპექტები, მათ შორის: ა) მოსახლეობისათვის ჯანსაღი და უსაფრთხო საცხოვრებელი და სამოღვაწეო გარემოს შექმნისათვის; ბ) ქვეყნის კონკურენტუნარიანობისა და ეკონომიკური ზრდისათვის. ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, ამ კანონის ამოცანაა: დ) სოციალურ-ეკონომიკური განვითარებისათვის სივრცით-ტერიტორიული წინაპირობების შექმნა; თ) ბუნებრივი რესურსებისა და ფასეულობების, მათ შორის, სარეკრეაციო რესურსების ეფექტიანი გამოყენება და დაცვა; ი) დასახლებათა და ინფრასტრუქტურის განვითარების პოლიტიკის ფორმირებისათვის საფუძვლის შექმნა.

ამდენად, სადავო აქტებით განსაზღვრული მშენებლობა არ ეწინააღმდეგება სივრცითი მოწყობისა და ქალაქთმშენებლობის ძირითად პრინციპებს და დაუსაბუთებელია მოსაზრება მერიის მიერ გადაწყვეტილების მიღებისას კერძო და საჯარო ინტერესთა პროპორციულობის დარღვევასთან დაკავშირებით. საქმეზე დადგენილი გარემოებების ურთიერთშეჯერების საფუძველზე მერია ასაბუთებს კოეფიციენტის გაზრდის თაობაზე კომისიის დადებითი დასკვნის გაზიარების მოტივებს.

ამასთან, კასატორები ვერ ადასტურებენ გარემოზე საპროექტო ობიექტის უარყოფით გავლენას, ასევე დაუსაბუთებელია კასატორთა მტკიცება სადავო აქტით ჯანსაღი გარემოსთვის საფრთხის შექმნასთან დაკავშირებით. აღნიშნულთან დაკავშირებით, საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს საქმეზე დადგენილ იმ ფაქტობრივ გარემოებაზე, რომ მიწის ნაკვეთზე, სადაც დაგეგმილია სადავო სასტუმროს მშენებლობა, მრავალი წლის განმავლობაში განთავსებული იყო საზოგადოებრივი კვების ობიექტი - რესტორანი, რომლის დემონტაჟის შემდგომ დაიგეგმა სასტუმროს მშენებლობა; საპროექტო ტერიტორიაზე იყო არსებული შენობის ნანგრევები, ხოლო სადავო აქტით გათვალისწინებული სამშენებლო სამუშაოების დასრულების შემდგომ, საპროექტო დოკუმენტების მიხედვით, იგი ჩანაცვლდება სასტუმროთი და კეთილმოწყობილი დასვენების არეალით.

ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით, ქ. თბილისის მერს შეეძლო, ქ. თბილისის ტერიტორიების გამოყენებისა და განაშენიანების საკითხთა საბჭოს დასკვნის საფუძველზე, თავისი დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში გამოეცა შესაბამისი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ზონალური შეთანხმების თაობაზე. ამასთან, საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების ურთიერთშეჯერების საფუძველზე ვერ დგინდება, რომ განსახილველ შემთხვევაში, დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელების პროცესში, ქ. თბილისის მერი გასცდა დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებს და სადავო აქტი გამოსცა საჯარო და კერძო ინტერესების ბალანსის დარღვევით ან კანონით დადგენილი შესაბამისი სამართლებრივი საფუძვლების გარეშე. აქედან გამომდინარე, დაუსაბუთებელია მითითება იმის შესახებ, თითქოს სადავო აქტით არ არის დასაბუთებული, დედაქალაქის ქალაქმშენებლობით და არქიტექტურული, ქალაქის განვითარებასთან დაკავშირებული რა განსაკუთრებული მიზეზები იყო სახეზე, რამაც განაპირობა არსებული ტერიტორიის განაშენიანებისათვის დადგენილი კოეფიციენტის გაზრდა და სპეციალური ზონალური

შეთანხმების გაცემა.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ასევე კანონიერია და არ არსებობს ქალაქ თბილისის მერიის სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2013 წლის 20 სექტემბრის №909795 ბრძანების ბათილად ცნობის საფუძველი, რომლის თანახმად, შეთანხმდა ქ. თბილისში, ი. ჭავჭავაძის გამზირ №68-ში კერძო საკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე (ს.კ №01.14.10.002.006) სასტუმროს არქიტექტურული პროექტი და გაიცა მშენებლობის ნებართვა და სანებართვო მოწმობა. საქმის მასალების შესწავლის საფუძველზე სააპელაციო სასამართლომ მართებულად მიიჩნია, რომ ქ. თბილისში, ი. ჭავჭავაძის გამზირ №68-ში კერძო საკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე (ს.კ №01.14.10.002.006) სასტუმროს არქიტექტურული პროექტის შეთანხმების, ასევე მშენებლობის ნებართვისა და სანებართვო მოწმობის გაცემის დროს მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოს მხრიდან კანონის მოთხოვნათა დარღვევას ადგილი არ ჰქონია; ხოლო მოსარჩელებმა სასამართლოში ვერ წარმოადგინეს ვერანაირი მტკიცებულებები და ვერ მიუთითეს ფაქტობრივ გარემოებებზე, საიდანაც დადგინდებოდა, რომ მშენებლობის ნებართვა გაცემულია სამშენებლო კანონმდებლობის მოთხოვნათა დარღვევებით.

ამასთან, განსახილველ შემთხვევაში ცალსახაა, რომ სახეზეა აღმჭურველი ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები, რომელთა საფუძველზეც განხორციელდა იურიდიული მნიშვნელობის მოქმედება - დაწყებულია სამშენებლო სამუშაოები, რასაც თავად მოსარჩევეც ადასტურებდა საქმის საქალაქო სასამართლოში განხილვისას და განცხადებაში, რომლითაც იგი გასაჩივრებული აქტის მოქმედების შეჩერების თაობაზე შუამდგომლობდა, მიუთითებდა შპს „ტიფლის კოსტავას“ მიერ უკვე განხორციელებული სამშენებლო სამუშაოების უარყოფით ზეგავლენაზე. თუმცა მოგვიანებით, მოსარჩევემ განმარტა, რომ იმ ეტაპისთვის არ ხორციელდებოდა მშენებლობა და მხარი აღარ დაუჭირა შუამდგომლობას. ამდენად, თავად მხარეთა მიერ დასტურდება გარკვეული სამშენებლო სამუშაოების განხორციელება. საკასაციო სასამართლოს განმარტებით, აღმჭურველი ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტებით მინიჭებული უფლების დაცვის მნიშვნელოვან წინაპირობას წარმოადგენს კანონიერი ნდობა. კანონიერი ნდობა დაცვის ღირსია, უკეთუ დაინტერესებულმა მხარემ ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის საფუძველზე განახორციელა იურიდიული მნიშვნელობის მოქმედება, განხორციელებული ღონისძიებებით დაინტერესებულმა მხარემ მიიღო სარგებელი და აქტის ბათილად გამოცხადებით მას მიაღებდა ზიანი.

საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს მოცემულ შემთხვევაში აღმჭურველი ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ადრესატისა და მოსარჩევეთა ინტერესების ურთიერთშეპირისპირებაზე და აღნიშნავს, რომ შპს „ტიფლის კოსტავამ“ მიწის ნაკვეთი შეიძინა დამტკიცებული პროექტით და მშენებლობის ნებართვით, ნაკვეთის შეძენის ინტერესი კი მდგომარეობდა სწორედ მიწის ნაკვეთის სამშენებლოდ განვითარებაში და სასტუმროს აშენებაში, რაც განხორციელდა კიდევაც და ნაწარმოებია გარკვეული სამშენებლო სამუშაოები; ხოლო ზიანთან დაკავშირებით მოსარჩევეები მიუთითებდნენ იმ გარემოებაზე, რომ სადავო სასტუმროს მშენებლობით მოხდებოდა მრავალწლიანი ნარგავების განადგურება, გადაიტვირთება მოძრაობა, ზიანი მიაღებდა გარემოს, ასევე იმაზე, რომ სადავო მშენებლობა გადადის ვაკის პარკის

ტერიტორიაზე და ამით ზიანს აყენებს ვაკის პარკის ინტერესებს. აღნიშნულის საპირისპიროდ, საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებებით მოსარჩელები ვერ ადასტურებენ, რომ დამტკიცებული პროექტის მიხედვით სასტუმროს მშენებლობა ზიანის მომტანია გარემოსათვის, მით უფრო იმ პირობებში, როდესაც საქმეში წარმოდგენილი „ვაკის პარკის“ ტერიტორიის საზღვრების გეგმით უტყუარად დასტურდება, რომ ვაკის პარკი არ მოიცავს იმ ტერიტორიას, რომელზეც სადავო აქტების შესაბამისად დაგეგმილია სასტუმროს მშენებლობა და საპროექტო ტერიტორია და შპს „ვაკის პარკის“ საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონება წარმოადგენდა და წარმოადგენს ორ დამოუკიდებელ საკადასტრო ერთეულს და არ შედის ვაკის პარკის საზღვრებში; ამასთან, მიწის ნაკვეთზე, სადაც დაგეგმილია სადავო სასტუმროს მშენებლობა, მრავალი წლის განმავლობაში განთავსებული იყო საზოგადოებრივი კვების ობიექტი - რესტორანი, რომლის დემონტაჟის შემდგომ დაიგეგმა სასტუმროს მშენებლობა. სადავო სამშენებლო მიწის ნაკვეთს კი გააჩნია დამოუკიდებელი საავტომობილო მისასვლელი.

საკასაციო სასამართლო ასევე არ იზიარებს კასატორის - ააიპ „მწვანე ალტერნატივას“ მოსაზრებას განსახილველ შემთხვევაში მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის განაწილებასთან დაკავშირებით და განმარტავს, რომ მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის განაწილების ინსტიტუტს აქვს არა მარტო საპროცესო სამართლებრივი, არამედ მატერიალურ სამართლებრივი მნიშვნელობაც, რაც მდგომარეობს იმაში, რომ ფაქტის დაუმტკიცებლობის არახელსაყრელი შედეგები უნდა დაეკისროს იმ მხარეს, რომელსაც ამ ფაქტის დამტკიცება ევალებოდა. ამასთან, საკასაციო სასამართლო ყურადღებას მიაქცევს ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის განაწილების თავისებურებაზე: როდესაც სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის კანონიერების საკითხი, მტკიცების ტვირთი მის გამომცემ ადმინისტრაციულ ორგანოს ეკისრება (საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-17 მუხლის მე-2 ნაწილი), თუმცა ეს ნორმა არ უნდა იქნეს გაგებული იმგვარად, თითქოს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის შესახებ სარჩელზე მოსარჩელე სრულად თავისუფლდება მტკიცების ვალდებულებისა და მის მიერ მითითებული ფაქტობრივი გარემოებების დადასტურებისაგან. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-17 მუხლის თანახმად, მოსარჩელე ვალდებულია დაასაბუთოს თავისი სარჩელი და წარადგინოს შესაბამისი მტკიცებულებები. ამდენად, უსაფუძვლოა კასატორის მითითება, მოცემულ შემთხვევაში მოსარჩელის მტკიცების ტვირთისგან გათავისუფლების თაობაზე.

საკასაციო სასამართლო ასევე უსაფუძვლოდ მიიჩნევს კასატორის - თეიმურაზ კალანდამის მითითებას გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტურ საფუძველთან დაკავშირებით და აღნიშნავს, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის 1¹ ნაწილის მიხედვით, სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის მოსამართლემ შეიძლება ერთპიროვნულად განიხილოს სამშენებლო ურთიერთობიდან გამომდინარე დავა, რის გამოც დაუსაბუთებელია კასატორის მოსაზრება მოცემული დავის არაკანონიერი შემადგენლობის მიერ განხილვის თაობაზე.

ასევე დაუსაბუთებელია კასატორის - ააიპ „მწვანე ალტერნატივას“ კასაციის მოტივები იმასთან დაკავშირებით, რომ სააპელაციო სასამართლომ არ გამოიყენა სსსკ-ის 377.1

მუხლი, რომლის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. საკასაციო სასამართლოს მითითებით, სააპელაციო სასამართლომ ადმინისტრაციული საპროცესო კანონმდებლობით მინიჭებული უფლებამოსილების საფუძველზე გასაჩივრებული გადაწყვეტილება მიიღო წარდგენილი სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოცემულ საქმეს არ გააჩნია არავითარი პრინციპული მნიშვნელობა სასამართლო პრაქტიკისათვის, ხოლო საკასაციო საჩივარს - წარმატების პერსპექტივა.

ზემოთქმულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ არ არსებობს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილით რეგლამენტირებული არც ერთი საფუძველი, რის გამოც საკასაციო საჩივარი არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილზე და აღნიშნავს, რომ საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ვინაიდან ააიპ „მწვანე ალტერნატივას“ საკასაციო საჩივარზე 09.07.2018წ. №946 საგადასახადო დავალებით და 09.07.2018წ. №947 საგადასახადო დავალებით გადახდილი აქვს სახელმწიფო ბაჟი - 150-150 ლარის - ჯამში 300 ლარის ოდენობით, ხოლო თეიმურაზ კალანდამეს საკასაციო საჩივარზე 07.07.2018წ. საგადასახადო დავალებით გადახდილი აქვს სახელმწიფო ბაჟი - 300 ლარის ოდენობით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, ააიპ „მწვანე ალტერნატივას“ (ს/კ 204952676) უნდა დაუბრუნდეს საკასაციო საჩივარზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი - 210 ლარი შემდეგი ანგარიშიდან: ქ. თბილისი, სახელმწიფო ხაზინა, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი №300773150, ხოლო თეიმურაზ კალანდამეს (3/5 01025000230) უნდა დაუბრუნდეს საკასაციო საჩივარზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი - 210 ლარი შემდეგი ანგარიშიდან: სახელმწიფო ხაზინა, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი №302003150.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლით, 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილით და

და ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ააიპ „მწვანე ალტერნატივას“ და თეიმურაზ კალანდაძის საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნეს დაუმეგბლად;

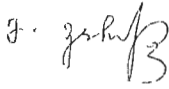
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 28 მაისის გადაწყვეტილება;

3. ააიპ „მწვანე ალტერნატივას“ (ს/კ 204952676) დაუბრუნდეს საკასაციო საჩივარზე 09.07.2018წ. №946 და 09.07.2018წ. №947 საგადასახადო დავალებებით გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის - 300 (150+150) ლარის 70 პროცენტი - 210 ლარი შემდეგი ანგარიშიდან: ქ. თბილისი, სახელმწიფო ხაზინა, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი №300773150;

4. თეიმურაზ კალანდაძეს (პ/ნ 01025000230) დაუბრუნდეს საკასაციო საჩივარზე 07.07.2018წ. საგადახდო დავალებით გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის - 300 ლარის 70 პროცენტი - 210 ლარი შემდეგი ანგარიშიდან: სახელმწიფო ხაზინა, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი №302003150;

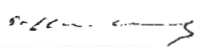
5. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

მ. ვაჩაძე

მოსამართლეები:

ნ. სხირტლაძე

ვ. როინიშვილი